

மாபெரும் கற்பனைகள் THE GREAT COMMANDMENTS

ஆதார வசனங்கள் : மாற்கு 12: 28-44

திறவுகோல் வசனம் : லூக்கா10:27 “..உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பலத்தோடும் உன் முழு சிந்தையோடும் அன்புகூர்ந்து, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோலப் பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக...”

கேள்வி நாளில் நியாயசாஸ்திரிகள் நம் கர்த்தரைச் சிக்கவைக்க முயன்று பல கேள்விகளைக் கேட்டனர். அதில் இறுதியாகக் கேட்கப்பட்ட கேள்வியைக் குறித்து இன்றைய பாடத்தில் பார்க்க இருக்கிறோம். நம்முடைய கர்த்தருக்கு முன்பாக பல்வேறு கேள்விகள் முன்வைக்கப்பட்டதையும், அதற்கு அவர் நன்றாய் உத்தரவு சொன்னதையும் அறிந்தவனாய், சராசரிக்கும் மேலான கல்வியறிவைப் பெற்றிருந்த வேதபாரசரிகில் ஒருவன், இயேசுவைச் சிக்கவைக்கும் நோக்கில் அல்லாமல், முழு நேர்மையோடு ஒரு கேள்வியைக் கர்த்தரிடத்தில் கேட்டான். என்னவெனில், “கற்பனைகளிலெல்லாம் பிரதான கற்பனை எது? என்பதே. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பத்துக்கட்டளைகளைக் குறித்தே அவன் கேட்டிருந்தான். “இயேசு அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: கற்பனைகளிலெல்லாம் பிரதான கற்பனை எதுவென்றால், இஸ்ரவேலே கேள், நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர். உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு மனத்தோடும், உன் முழுப் பலத்தோடும் அன்புகூருவாயாக என்பதே பிரதான கற்பனை” (மாற்கு 12:29,30).

இங்கே நம்முடைய கர்த்தர் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார் (உபாகமம் 6:4,5). இந்த வாக்கியமானது எவ்வளவு அற்புதமாக எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கினதாக இருக்கின்றது. இந்த வசனத்தின் மாபெரும் சத்தியத்தை நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு இன்று யாரால் அதி சுருக்கமாக கூறமுடியும்? அதன் முதலாம் வாக்கியத்தில் பரலோக ஞானம் வெளிப்பட்டது. அதே பரலோக ஞானம்தான், அதைக்குறித்து நமது கர்த்தர் குறிப்பிட்டதிலும் வெளிப்பட்டது. அவர் அதனோடு எதையும் சேர்க்கவில்லை, ஏனென்றால் அதனோடு எதையும் சேர்க்கவும் முடியாது.

மேலும் இந்த வாக்கியத்தில் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள காரியமாகிய அன்பை நம்மால் அனுதினமும் மிகத் தெளிவாக பார்க்கமுடிகிறது. அன்பே பிரதானம்! கடந்த காலங்களில் பலர் அறிக்கை பண்ணப்பட்ட விசுவாசப்பிரமாணங்களின் பிரகாரமாக, இந்த வாக்கியத்தை, நாம் திகிலடையவேண்டும், பயப்படவேண்டும், நடுங்கவேண்டும் என்பதாக மாற்றி வாசித்திருக்கலாம்; ஏனெனில், பிரபஞ்சத்தின் சர்வவல்லமையுள்ள தேவன், மனிதனை சிருஷ்டிப்பதற்கு முன்பிருந்தே அவனுக்காக சித்திரவதைக்கான மாபெரும் நரகத்தை ஏற்படுத்திவைத்துள்ளார் என்றும், அதில் மனுக்குலத்தின் பெரும்பகுதி நித்தியமாக துன்புறுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவர் சித்தங்கொண்டிருந்தார் என்றும் நமக்கு சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இவையெல்லாம் விசுவாசப் பிரமாணங்களில் காணப்பட்டது. வேதாகமமோ அனைத்து மனித விசுவாசப்பிரமாணங்களிலிருந்தும் மூட நம்பிக்கைகளிலிருந்தும் விலகி தனித்து நிற்கிறது. மேலும் தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் என்றும், அவர் வெளிச்சம் மற்றும் இரக்கத்தின் பிதா என்றும், அவரிடமிருந்தே நன்மையான எந்தவொரு ஈவும், பூரணமான எந்தவொரு வரமும் இறங்கிவருகிறது என்றும் நமக்குக் கூறுகின்றது.

கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தின் மூலம் தெய்வீக மன்னிப்பு உண்டு என்று உலகத்தோற்றத்துக்கு முன்பே தெய்வீகமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது என்பது பற்றியும் வேதாகமம் நமக்குக் கூறுகின்றது. இந்தப் பாவமன்னிப்பானது, இப்போது உலகத்திலிருந்து அழைக்கப்பட்டுவருகிற, சிறுவகுப்பினராகிய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட திருச்சபைக்கு மாத்திரம் அல்ல, இறுதியில் தேவனுடைய அன்பு அவருடைய சிருஷ்டிகள் அனைத்திற்கும்கூட வெளிப்படுத்தப்படும் என்றும் சொல்கிறது. என்ன நோக்கத்திற்காகவெனில், ஏற்றவேளையில் அந்த அன்பைக்குறித்த அறிவுக்கு வருவதன்மூலம், அவர்கள் பாவத்தைத் துறந்து, தெய்வீக ஏற்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் – அதாவது, மேசியாவின் இராஜ்யத்தின் கீழாக, தகப்பனாகிய ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையினால் இழந்துபோன மனரீதியான, ஒழுக்கநெறி ரீதியான, மற்றும் சாரீரீதியான பரிபூரணத்தைத் திரும்பப் பெறும் மிகப்பெரிய ஆசீர்வாதத்தை அடைவார்கள்.

இரண்டாம் கட்டளை

இயேசு, கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு அப்பால் சென்று, “உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவதுபோல் பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக” எனும் இரண்டாம் கட்டளையானது முதல் கட்டளையோடு தொடர்புடையதாயுள்ளது என்று அறிவித்தார். இவ்வளவு குறைவான வார்த்தைகளில் எவ்வளவு அதிகமானவை கூறப்பட்டுள்ளது என்ற அதிசயத்தை,

நாம் அனைவரும் வியப்புடன் பார்க்கிறோம். பல தொகுதிகள் எழுதப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவையெல்லாம் மிகக் குறைவானதையே உள்ளடக்கமாக கொண்டிருக்கின்றன. வேதாகமத்தைத் தவிர வேறு எந்த மதமும் அத்தகைய இரக்கமும் மனதுருக்கமுமுள்ள ஒரு தேவனை வெளிப்படுத்தவில்லை. இது அவருடைய சிருஷ்டிகளின் நலனுக்காக, அவரது அன்பின் ஏற்பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. வேறு எந்த மதமும் பதிலுக்கு அன்பு காட்டவேண்டும் என்று குறிப்பிடவே இல்லை. மற்ற எந்த மதமும் நம் சக மனிதர்களிடம் இவ்வளவு உயர்ந்த தரநிலையைக் காண்பிக்கவேண்டும் என்று பரிந்துரைப்பதில்லை.

இப்போது ஏறக்குறைய நான்காயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்ததாயிருக்கும் தேவனுடைய இந்தப் பிரமாணமானது, யூதர்கள் மூலம் மற்ற தேசங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் கிட்டத்தட்ட அறியப்பண்ணப்பட்டது(உபாகமம் 4:6-8); ஆனால் அவர்களில் யாரும் அதன் உண்மையான அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இந்தக் கருத்துக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஓர் அணுகுமுறையை, மற்றவர்கள் உங்களுக்கு எவைகளைச் செய்ய விரும்பமாட்டீர்களோ, அவைகளை நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யாதிருங்கள் என்ற அணுகுமுறையை கன்பூசியஸின் எழுத்துக்களில் அநேகமாகக் காணலாம். ஆனால் என்ன ஒரு வித்தியாசம்! ஒன்று - வெறும் எதிர்மறையான வாக்கியம், மற்றொன்றோ நேர்மறையான வாக்கியம். அதாவது, “உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவதுபோல் பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக”

உண்மையாகவே தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை தெய்வீகம் என்று முத்திரை குத்துகிற ஏதோஒன்று அப்பிரமாணத்தில் உள்ளது. என்னதான் உலகத்தில் முட்கள், குருக்குகள் மற்றும் சிரமங்கள் காணப்பட்டாலும்கூட, ஒவ்வொரு மனிதனும் பரமபிதாவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்புகூர்ந்து, முழு வல்லமையோடும் தாலந்தோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ளுவது, மற்றும் தன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல பிறனிடத்திலும் அன்புகூர்ந்து, தனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் பிறனுக்கு உதவிசெய்வதற்கு முயற்சிசெய்வது எனும் இந்த இரண்டு மகத்தான பிரமாணங்களுக்கு இணங்கி வாழ மனுஷர் வல்லவர்களாயும் மனவிருப்பமுள்ளோராயும் இருந்திருந்தால், இந்த உலகம் எவ்வளவு அழகாக இருந்திருக்கும்! அது பரதீசாக இருந்திருக்கும். தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம், மேசியாவின் இராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்படும்போது உலகம் அப்படியாகத்தான் இருக்கப்போகிறது என்று நமக்கு உறுதியளிக்கப்படுகின்றது.

ஆதாமின் பாவத்தை ஈடுசெய்வதற்காக கிறிஸ்துவை மரிக்கச்செய்த தெய்வீக ஏற்பாடானது, பாவம் மற்றும் மரணத்தின் ஆளுகையை ஈடுசெய்வதற்காக கிறிஸ்துவின் ஆளுகையையும் வழங்கியிருக்கிறது. இறுதியில், நீதியையும் சத்தியத்தையும் விரும்பி நேசிக்கிற அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, பூரணப்படுத்தப்பட்டு நித்திய ஜீவனைப் பெறுவார்கள் என தெய்வீக வாக்குத்தத்தமானது நமக்கு உறுதியளிக்கிறது. மேசியாவின் ஆயிரவருட அராசாட்சியில், தேவனுடைய பாதப்படியாகிய பூமியானது மகிமைப்படுத்தப்படும் என்றும், இறுதியில், நீதியில் முன்னேற மறுத்து பாவத்தை விரும்புகிற அனைவரும், ஜனங்கள் மத்தியில் இராதபடிக்கு, இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள் என்றும் அது நமக்கு உறுதியளிக்கிறது. “உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக; உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலத்திலே செய்யப்படுகிறதுபோலப் பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக” என்று நாம் நீண்டகாலமாக ஜெபித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த மகிழ்ச்சியான நான் இப்படியாக வரவிருக்கிறது. முழங்கால் யாவும் முடங்கும், நாவு யாவும் அறிக்கைபண்ணும், பூமி முழுவதும் தேவனுடைய மகிமையினால் நிறைந்திருக்கும் என்கிற வாக்குத்தத்தம் அப்போது நிறைவேறும்.

“இராஜ்யத்துக்குத் தூரமானவனல்ல”

அந்த வேதபாரகன் இயேசுவின் பதிலினால் ஈர்க்கப்பட்டவனாக, அந்தப் பதிலில் இருந்த சத்தியத்தை ஒப்புக்கொண்டான். “சரிதான் போதகரே, நீர் சொன்னது சத்தியம்; ஒரே தேவன் உண்டு, அவரைத்தவிர வேறொரு தேவன் இல்லை. முழு இருதயத்தோடும், முழு மனதோடும், முழு ஆத்துமாவோடும், முழு பலத்தோடும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறதும், தன்னிடத்தில் அன்புகூருகிறதுபோல் பிறனிடத்தில் அன்புகூருகிறதுமே சர்வாங்க தகனம் முதலிய பலிகளைப் பார்க்கிலும் முக்கியமானதாயிருக்கிறது என்றான்” (மாற்கு 12:32,33).

“அவன் விவேகமாய் உத்தரவு சொன்னதை இயேசு கண்டு: “நீ தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்குத் தூரமானவனல்ல! என்றார்”. இதன் மூலமாக போதகர் என்ன சொல்கிறாரெனில், இராஜ்யத்துக்குக் காத்திருந்து, அதை நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்து, அதற்காகப் பாடுபட்டுவருகிற, அதற்காக ஆயத்தமாகிவருகிற தம்முடைய சீஷர்களில் ஒருவராக ஆகக்கூடிய இடத்திற்கு மிக அருகில் அந்த வேதபாரகன் இருக்கிறார் என்பதாகும். புறஜாதியாருக்கு இராஜ்யத்தின் சிலாக்கியங்களுக்கான கதவைத் திறந்துவிடுவதற்கு முன்பாக, இப்படிப்பட்ட கடற்ற “உத்தம இஸ்ரேயலரைத்” தான், இயேசு விசேஷமாக யூத ஜனங்கள் மத்தியிலிருந்து சேகரிக்க முயன்றார். தம்முடைய வருகையின்போது மேசியாவானவர் ஒரு இராஜ்ய வகுப்பாரைத் தேர்ந்தெடுப்பார், அவர்களுக்குத் தெய்வீக வல்லமை அருளப்படும் என்பதை யூதர்கள் புரிந்திருந்தனர். இதைத்தான் இயேசுவும் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய வார்த்தைகள், அவருடைய போதனைகள் சிலரை இழுத்தது, சிலரை விலகச்செய்தது.

உண்மையும், நேர்மையுமான இருதயமுள்ள அனைவரும், இந்த வாலிப வேதபாரகனைப்போலவே, இராஜ்யத்துக்குத் தூரமானவர்களல்ல. அவர்களின் நேர்மையும், உண்மையும், பிதாவின் சித்தத்தை அறிந்துகொள்வதற்கும், அதனைச் செய்வதற்கும் நேராக அவர்களை வழிநடத்துமேயானால், அவர்கள் பாக்கியவான்களாய் இருப்பார்கள்; ஏனென்றால், “கர்த்தருடைய இரகசியம் அவரிடம் பயபக்திகொண்டிருப்பவர்களிடம் இருக்கிறது; அவர்களுக்குத் தம்முடைய உடன்படிக்கையைத் தெரியப்படுத்துவார்” (சங்25 : 14)

“கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்”

எருசலேமிலிருந்த ஆலயம் இன்னும் புதியதாக இருந்தது, அதன் பராமரிப்பு முதலானவைகளுக்கு பணம் தேவைப்பட்டது. ஜனங்கள் அதற்குத் தங்களது பங்களிப்பை அளிக்கும் சிலாக்கியம் பெற்றிருந்தனர். அதனை மனவிருப்பத்துடனே செய்தனர். மூதாதையர்களின் மரபுகளால் – அல்லது அவர்களுடைய முன்னோர்களின் போதனைகளால் எவ்வளவுதான் அவர்கள் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டிருந்தாலும், தங்களுடைய குடாக்கப்பட்ட நியாயசாஸ்திரிகளுடைய தவறான வழிநடத்துதலால் அவர்கள் எவ்வளவுதான் குழப்பமடைந்திருந்தாலும் கூட, அவர்கள் தேவனுக்கு ஆராதனை செய்யவும், அவரைத் தொழுதுகொள்வதற்குமான வாஞ்சை உடையோராயிருந்தனர். தங்கள் பணத்தைக் கொண்டுவந்து, ஆலயத்தின் வாசலுக்கு அருகில் இருந்த காணிக்கைப் பெட்டிகளில் போடுவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருந்ததன் மூலம் இது வெளிப்பட்டது.

இயேசு இந்தக் காணிக்கைப் பெட்டிகளுக்கு எதிராக உட்கார்ந்து, அனைத்து தரப்பு மக்களும் எவ்வாறு தங்களது காணிக்கையை அளிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஐசுவரியவான்கள் தங்கள் பரிபூரணத்திலிருந்து எடுத்துப்போட்டார்கள். ஏழைகள் தங்கள் கொஞ்சத்திலிருந்தெடுத்துப் போட்டார்கள். அப்போது ஏழையான ஒரு விதவையும் வந்து, ஒரு துட்டுக்குச் சரியான இரண்டு காசை – ஒவ்வொன்றும் ஒரு சென்டின் எட்டில் ஒரு பங்கு மதிப்புடையவையாக இருந்த புழக்கத்திலிருந்த மிகச்சிறிய செப்புக் காசுகளை காணிக்கைப்பெட்டியில் போட்டாள். ஏழை விதவை இதை ஒரு பகட்டான முறையில் போட்டதாக நாம் கருத வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், பெருமை பேசமுடியாதளவுக்கு அந்த நாணயங்கள் மிகவும் சிறியவையாக இருந்தன. இயேசு தெய்வீக வல்லமையால் அந்த ஸ்திரீயையும், அவளுடைய சூழ்நிலைகளையும், அவளுடைய காணிக்கையின் அளவையும் அறிந்திருந்தார் என்று நாம் அனுமானிக்கிறோம். அவர் அதை அப்போஸ்தலர்களிடத்தில் பேசும் ஒரு சிறிய பிரசங்கத்திற்கான உரையாக ஆக்கினார். காணிக்கைப் பெட்டியில் பணம்போட்ட மற்றெல்லாரைப் பார்க்கிலும், இந்த ஏழை விதவை தேவனுடைய பார்வையில் அதிகமாய் போட்டாள் என்று அவர் தெரிவித்தார். இவளோ தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும், அதாவது தன் ஜீவனத்துக்கு உண்டாயிருந்த அனைத்தையும் போட்டுவிட்டாள். மற்றவர்கள் தங்கள் பரிபூரணத்திலிருந்து கொஞ்சம் மட்டும் எடுத்துப்போட்டார்கள், அதாவது அவற்றின் இழப்பு அவர்களுக்கு எந்த பெரிய பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது, அம்மாதிரியான பங்களிப்பை அளித்தனர் என்று, அவர்கள் சீஷர்கள் ஆச்சரியப்படும் வகையில் அவர் விளக்கினார்.

இந்த சிறிய சம்பவம், கர்த்தர் பலிகளையும் ஊழியங்களையும் மதிக்கிறார் என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது. நம்மில் எவரும் செய்யும், அல்லது செய்ய முயற்சிக்கும் பெரிய காரியங்களை கர்த்தர் உயர்வாக மதிப்பதில்லை. நம் வாழ்வின் மிகச்சிறிய நடவடிக்கைகள், மிகச்சிறிய தியாகங்கள், மிகச்சிறிய சுயத்தை வெறுத்தல்கள், உலகத்தின் பார்வையில் ஒன்றுமில்லாதவையாக இருக்கும். ஆனால் அவை, கர்த்தர் மற்றும் அவர் நிமித்தமாக செய்யும் சுயதியாகங்கள், அன்பு, பக்தி ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பட்சத்தில், எஜமானருடைய பார்வையில் மிகப்பெரியதாயிருக்கும்.

மேலும், அந்த ஸ்திரீ (தேவகுமாரனாகிய) தம்மை நிராகரிக்கும் ஒரு ஸ்தாபனத்துக்கு, தொடர்ந்து நிலைநிற்பதற்கு தகுதியல்லாத காரணத்தினால் விரைவில் அழியவிருந்த ஒரு ஸ்தாபனத்துக்கு பணம் கொடுக்கிறாள் என்பதை கர்த்தர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் மற்றவர்களின் நிலை என்னவாக இருந்தாலும் சரி. கர்த்தர் இந்தப் பங்களிப்பாளருடைய இருதயத்தையும் காணிக்கையின் நோக்கத்தையுமே பார்த்தார் – “அவள் தன்னால் இயன்றதைச் செய்தாள்”. அவள் இறுதியில் ஒரு சீஷியானாள் என்பது நமக்குத் தெரியும். இப்படிப்பட்ட சுயதியாகம் செய்யும் நபர்களிலிருந்தே கர்த்தர் சீஷர்களை உருவாக்குகிறார்.
